

препарирана и естетизирана в желана насока действителност.

И трите варианта на „Посещението”/„Гостуването“ са изградени като диалог на спомнящия си лирически персонаж с майката („мамо, с любопитната ти пенсия“) и с „другарите“, но и като набор от несекващи възкличания пред невероятната действителност:

*Как се родих сред толкова желязо,
То гълта
по
гора
на смяна
и ни затрупва с девствена хартия?
И ни затрупва с девствена хартия!*

Поемата на Биньо Иванов е буквално претъпкана с десетки и десетки реалии от социалистическото детство, но същевременно достатъчно ясно възкресява и едно предсоциалистическо, „капиталистическо“ минало на бараковската фабрика и селище. Радикалното, революционно комунистическо превъзпитание на това социално пространство е оставило руини от него, но и новото му социалистическо структуриране звучи фантастично и уродливо. (Не липсват и тезисни политически определения: „Знаем, че култа ми е думата“; „Любима, нима си ти? След толкова манифестации...“ и т.н.) И снимането на филма сред всичко това се превръща в гротеска двойно и тройно дъно. Разобличаването на демагогията в действие, деконструкция на материализираната се идеология е един от резултатите на това сантиментално връщане, на това посещение. А финалът (ще го приведа от ново по предпочитания от мен втори вариант) се родее чрез патоса си и централния си образ с поезията на Константин Павлов:

*Догде
луна в реката плувне, плувне като куче,
избягнало общински указ. Пред портала
се насъбрал народ същисан и очлив,
цял месец ще се разгадава случая:
един петел бил зле,
един петел изпаднал в епилепсия,
един петел изпаднал в епилепсия поради
предълга песен.
Приятна работа, другари.*